

[Poul Sørensen.]

vedrørende disse problemer. Som det allerede er nævnt, havde vi påbegyndt et arbejde på baggrund af det radikale venstres forslag, som blev fremsat i oktober 1955. Vi havde mange møder, og vi erklærede vor villighed til at arbejde med på at søge at få sagen løst gennem forslag, som principielt indførte voldgiftstanken. Det arbejde blev standset. Vi indvilgede i at fortsætte det i den kommission, som også har været nævnt her. Jeg skal ikke komme dybere ind på det, kun på mit partis vegne erklære, at vi ikke kan være tilfredse med resultatet af kommissionsarbejdet på dette afgørende område. Jeg vil gerne understrege, at en del af de resultater, der er opnået, har vor fulde interesse, og vi vil, så vidt det er os muligt, støtte de nye forhandlingsregler, der skal gælde de to parter imellem, og som for så vidt ikke vedkommer det høje ting. Disse regler kan vi kun se på med den største venlighed, begribeligvis. Der har under kommissionsarbejdet og også andre steder været henvist til, at disse forhandlingsregler skulle åbne nye perspektiver. Men vi er beklageligvis i den ulykkelige situation, at de ikke har virket. Det kan ses allerede af den tid, der er gået, at disse forhandlingsregler ingenlunde har virket så effektivt og så godt, som man fra starten af troede.

Men det er altså parternes eget værk, og vi kan selvfølgelig kun tiltræde de aftaler, der her er indgået. Jeg vil gerne understrege, at jeg synes, der i det, som er bygget op, er nye ting, som peger i retning af en bedre opdeling af arbejdskraften inden for samfundet. Jeg tænker på de otte områder, som er skabt, og på alle disse områder er vi fuldt og helt tilfreds med, hvad der er opnået. Må jeg føje den bemærkning til, at denne opdeling af arbejdsområderne peger langt ind på andre felter, og jeg spår, at man på disse områder vil have gavn af den nydannelse, som her har fundet sted.

Med hensyn til disse nye forhandlingsregler vil jeg gerne slå en ting fast, nemlig at man i disse forhandlingsregler har indført på de sekundære områder en voldgifts-afgørelse. Det åbner, synes jeg, et vist perspektiv, at man parterne imellem, selv om det kun er på de sekundære områder,

har erkendt, at står man her over for en uløselig konflikt mellem de to parter, arbejderne og arbejdsgiverne, da tyr man til det middel, som bliver diskuteret her også for hovedområdernes vedkommende, da tyr man til det middel, som hedder voldgift.

Hvad forligsmansloven angår, kan jeg for mit og mit partis vedkommende give de fleste af de forslag, som er fremsat her, vor tilslutning. Den udvidelse af forhandlingsmulighederne de to parter imellem, som er foreslået i forholdet til forligsinstitutionen, vil vi med stor glæde støtte. Enhver bestræbelse for at lette forhandlingerne mellem arbejdere og arbejdsgivere og for at lette betingelserne for forligsinstitutionens indsats vil være bestræbelser, som har vor fulde støtte. Men her må det synspunkt være afgørende, at ligesom det høje ting tidligere i konfliktsituationer har fået lagt materialet over til sig til en meget hurtig afgørelse, således vil den lovgivende magt nu stå i den samme situation, nemlig ganske uden nogen forberedelse.

Jeg vil også gerne pege på, at en af de ting, som har været meget diskuteret i det høje ting, er den form for strejker, som kaldes gidselstrejker. Vi har forsøgt at få klaret dette spørgsmål under kommissionsarbejdet. Man påstår, at det vil være sværere nu at kæmpe på denne måde, men på det direkte spørgsmål, om de nye regler hindrer en sådan form for arbejdskamp, har man svaret, at det gør de ikke, muligheden for at fortsætte med gidselstrejker er også til stede efter vedtagelsen af disse regler.

Det konservative folkeparti ønsker selvfølgelig først og fremmest, at parterne selv klarer spørgsmålene, men jeg vil gerne føje til, at det er vor opfattelse, at det moderne samfund ikke tåler disse arbejdskampe, og når parterne kører i stå og der bliver appelleret til den lovgivende magt, da må man, som det ofte har været nævnt, ikke mindst fra radikal side, i god tid have etableret sig og vide, hvad det er for et instrument, man vil bringe i anvendelse. Derfor vil vi under det udvalgsarbejde, som nu skal finde sted, arbejde for, at det politiske liv, det ansvarlige organ folketinget, kommer ind i billedet ved, at statsministeren bliver den, der tager sagen i sin hånd på